

opusdei.org

Prelaadi kiri (september 2009)

Opus Dei Prelaat soovitab meil igapäevased raskused ja vastuolud Neitsi Maarjale usaldada.

14.09.2009

Minu armsad lapsed: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Selles kuus, mis äsja algas on palju meie Neitsiga seotud pühi. Ja nagu alati, nende pühitsemine toob rõõmu nende südamestesse, kes ennast tema lastena tunnevad. Minul

isiklikult on see kuu eriliste mälestustega seotud, sest just 8. septembril, Neitsi Maarja sünnipäeval palusin ma luba Opus Deisse astuda. Sel, meie Ema pidupäeval tundsin ma(nagu kindlasti paljud on kogenud) tema erilist õrnuseavaldust.

Kommenteerides Kolme Kuninga teekonda, mil täht neid Betlemma juhatas, ütles meie Isa: Me oleme sedasama kogenud. Ka meie oleme tundnud, et meie hinge on tunginud tasapisi uus valgus: soov: kuuluda täielikult Kristusele. Ja kui te lubate, kasutaksin ma väljendust: Jumalat tõsiselt võtta oli meie igatsus. Kui nüüd igaüks teist võiks kuuldavalt jutustada, kuidas sisimas sai alguse tema üleloomulik kutsumus, oleksime me ülejäänud kindlasti veendumusel, et see kõik oli Jumala töö. Täna gem Jumal Isa, Jumal Poega ja Jumal Püha Vaimu ja pühimat Maarjat, et nad on meile kõiki neid

Taeva heategused vahendanud, selle kingituse eest, mis on usu kõrval suurim, mida Jumal ühele loodule võimaldada saab: kestvate püüdlust armastuse täiuse poole, veendumusega, et pühadus oma igapäevases töös ja ühiskonnas ei ole mitte ainult võimalik, vaid see on ka vajalik.”[1]

Püha Bernard, kirglik maarjalaulik, on seda oma jutlustes suurepäraselt esile toonud. Ta kirjutas: ” Võta ära päike, mis maad valgustab, milliseks muutub siis päev? Võta ära Maarja, Meretäht suurelt avaralt merelt ja mis jääb järgi – hämarus, mis kõik pimedaks teeb, surmavarjud ja sügavaim pimedus? Niisiis, kõige sügavamast hingesopist, kogu oma südame armastusvõimega, tahame me Maarjat austada, sest see on Issanda tahtmine, kes on nii soovinud, et saame kõike Maarja kaudu.”[2]

Vaimulik traditsioon on nimetanud Maarjat *Kõikvõimsaks Palujaks*, sest see, mida ta oma pojalt palub, teostub kindlasti. Meie valitsejanna teab väga hästi, mis on vajalik Jumala auks ja meie vaimulikuks arenguks ja just seda palub ta meie jaoks. Pöördugem selles kuus tema poole veel suurema usaldusega ja palugem veel intensiivsemat eestkostet, sest – nagu ma juba ütlesin – on selles kuus palju maarjalikke pühi. Igast pühast võiksime me, nagu mesilased lilledest, midagi enda jaoks imeda, millest me Jumala abiga *mett*, jumalikku toidust, valmistame ja mida me kõik vajame nagu väikesed lapsed. Meie ema ise kannustab meid inspireerivate sõnadega, mida kuuleme liturgias tema suust: *Ma olen kauneima armastuse ema, Jumalakartus, äratundmine ja vaga lootus. Minus on kogu tõde ja armastus, elu lootus ja voorus. Tulge minu juurde, kes te mind ihaldate, sööge minu viljadest! Minust mõelda*

*on magusam kui mesi, mind omada
on parem kui kärjemesi.*[3]

Küsigem endalt, omades nii suurt aaret, kas usaldame päeva jooksul oma väikesed ja suured soovid meie Emale? Kas meie südametest tõuseb see õrn hüüe – ”Ema, minu Ema!” - , mis oli alati meie Isa huulil? Kas me hüüame teda tungivalt, selle lapse usaldusega, kes ema hoolt vajab?

Selle kuu esimene Maarjalik püha on 8. september, Neitsi Maarja Sünnipäev. Oleme sageli vaadelnud, et Maarja Sündimisega algas Pääsemislugu, sest tema *ortus est sol iustitiae, Christus Deus noster*, on tõusnud õiguse päike, Kristus, meie Jumal[4]. Prohvetid nägid seda tänuväärset päeva ette ja kirik meenutab seda, valides ühe lõigu Miika raamatust missa esimeseks lugemiseks. Selles lõigus räägitakse Petlemmast, linnast, kus Messias sündima pidi. ”Imeline

ettekkuulutus”, ütleb Benediktus XVI, “ütles meile, et ta sünnib Petlemmas. Temast saab kuningas Taaveti järglane, tema sugu aga ületab inimlikud piirid: nimelt ”põlvnedes muistsetest aegadest” kulgeb see mööda igiammuseid teid ja piirneb igavikuga; tema suurus ulatub ilmamaa ääreni ja see tähendab rahu” (Miika 5, 1- 4a)[5] Ja Paavst lõpetab: ”Seda ”Issanda Pühitsetu” tulemist, mis rahvaste vabastamise algust tähistas, kirjeldab Prohvet mõistatuslike sõnadega: ”ajani, mil sünnitaja on sünnitanud” (Miika 5,2). Nii õpetab liturgia meile seda - mis on kõrgeim usu kool – et Maarja sünnitamisel on otsene side Messiase, Taaveti poja tunnistamisega.”[6]

Miika saladuslikes sõnades võime ära tunda vihjet Prohvet Jesaja ettekuulutusele, mis Evangeeliumis Maarjale osutab.*Ecce, virgo concipiet et pariet filium et vocabit nomen eius*

Emmanuel [7] – vaata, Neitsi jääb lapseootele ja toob poja ilmale ja teda hüütakse nimega Immaanuel. Need sõnad saavad teoks ingli kuulutamise hetkel, kui jumalik sõna Püha Vaimu mõju abil meie Kuninganna puhtaimas emaihus lihaks saab.

Matteuse Evangeelium toob meie ette pika lõigu Jeesuse sugupuust ja lõpeb Kristuse sünni ettekuulutamisega. See kujutab Iisraeli ajalugu nagu üht palverännakut mis algab Aabrahamiga, mis liigub üles ja allamäge, milles on tõusud ja mõõnad ja mis lõpuks Jeesuse Kristuse juurde viib.”[8]

Selles pikas Vana Testamendi tegelaste nimekirjas ei puudu Jumalale truude inimeste kõrval ka need, kes seda ei olnud. Siin ilmuvad suured Patriarhid – Aabraham, Iisak ja Jaakob -, kes truult Jumala kutsele vastasid. Kuid kohtame ka

kuningaid, juhte, kes ennast suurte patustena näitavad.

Mõned neist kahetsesid, mõned mitte! Ja sama naiste puhul: Ruti kõrval, keda Jumal armastas, olid teised, kes teda kiusasid. Benediktus XVI rõhutab, et "Jeesuse sugupuu, oma säravate ja tumedate persoonidega, õnnestumiste ja ebaõnnestumistega, näitab meile, et Jumal võib ka meie ajaloo kõverjoontele otse kirjutada. Jumal annab meile vabaduse ning teab ometi, et võime ebaõnnestumiste kaudu uuesti tema armastuse juurde tee leida. Jumal ei pea kogema laevahukku! Nii on see sugupuu kinnitus Jumala truudusest, tõendus sellest, et Jumal ei lase meil kukkuda. Ta esitab meile kutse, oma elu alati tema poole suunata, alati uuesti Jeesusele Kristusele vastu minna." [9]

See oli õpetus, mida ka püha Josemaria järgima kutsus. Ta juhtis

meie tähelepanu, et "kindlasti ei suutnud Evangelistid kõike üles kirjutada, mida nad Jeesusest teadsid, sest kui nad oleksid Jeesuse elu üksikasjalikult kirjeldanud, oleks saanud hulgaliselt köiteid. Kuid ometi ei puudu valitud stseenide hulgas ka sündmused, mis Apostlitele ebasoodsat valgust heidavad. Aga kõik need on õpetlikud." [10]. Ja veel konkreetsemalt: "kui pöördume veelkord Jeesuse sugupuu juurde, siis leiame seal mehi ja naisi – Joosepi ja Maarja esivanemad – kes vahetevahel ka meile eeskujuks ei olnud. Kindlasti tahab Jumalaema meile selle õppetunniga teada anda, et tema, täiesti puhas – plekitu! – meid koos meie vigadega vastu võtab. Ja kui me temale ja Jeesusele puhta südametunnistuse ja hea tahtega läheneme, ei ole minevikul enam tähtsust. Me võime oma elu uueks seada, kuid selleks on vaja rohkem kui ükskord päevas kurssi jälgida." [11]

Need mõtted kutsuvad meid
Preestrite-aastal maailmalaiusele
pihi apostolaadile ja seda ka
pihiisade seas. Me vajame
Meeleparanduse sakramenti ja
peame olema tänulikud selle vahendi
eest, mis Kristus oma kirikule jättis,
mis võimaldab meil patud andeks
saada. See nõuab meilt rahulikkust ja
optimismi, sest sellest tuleb
teadmine, et Jumal ei väsi meie
nõrkustest, isegi siis, kui ta neid ei
soovi. Meie patud ega eksimused ei
saa meid temast lahutada, kui me
kahetseme ja andestust palume ja
kui vaja siis Pihisakramendi kaudu.
Jumal tahab meid oma halastuses
ikka ja jälle enda poole kiskuda.

”Ma tahaksin, et meie, teie ja mina” –
ma kordan seda püha Josemaria
sõnadega -, ”oma elu sellisena
näeksime; et me ei unustaks, et
peame siseelus alla andmata
võitlema, et me ei kaotaks julgust,
kui peaksime oma püüdlustes,

Jumalat teenida, rohkem kui üks kord – mitmeid kordi – kurssi parandama.”[12]

Neli päeva pärast Maarja sünnipäeva, 12. septembril, tähistame me Neitsi Maarja Nime püha. Milline rõõm on meie Ema tema nimega kutsuda! Me tahame seda alati südames ja huultel kanda, eriti aga siis, kui meie hinge raputavad kiusatuse ja raskuste tormid, mida Jumal mõnikord lubada võib, et tugevdada meie alandlikkust ja usaldust tema kõikvõimsusesse.

Sellistel katsumusehetkedel tekib meis kindlasti lootusetuse tunne ja edasivõitlemise jõud kipub raugema; just siis tasub veelgi kindlamalt *Stella maris*´e, Neitsi Maarja poole vaadata. Kuulakem veelkord kõigile tuntud sõnu, mida on kirjutanud püha Bernard: ”Kui su poole puhuvad kiusatuste tormituuled, kui sind hädade kuristikku heidetakse,

vaata tähe poole, hüüa Maarjat.(...) Järgne Temale, ja sa ei kaldu teelt kõrvale. Palu teda, ja sa ei ole enam kunagi ilma lootuseta. Mõttele temale, ja sa ei eksi. Hoia temast kinni ja sa ei kuku. Kui tema sind kaitseb, ei pea sa midagi kartma. Kui ta sind juhib, ei väsi sa iial. Ja kui ta on sulle armuline, siis jõuad sa eesmärgini. Ja nii võid sa iseenda peal kogeda, kui palju kordi on olnud põhjust öelda: Ja Neitsi nimi oli Maarja (Lk 1, 27).”[13]

Jumalaema võimsa abiga jääme me alati võitjateks. Isegi siis, kui mõnikord tundub, et me igapäevase võitluse tulevahetuses lüüa oleme saanud. Maarja on alati meie juures ja kui ta meie huulil oma nime kuuleb, hoolitseb ta kohe meie eest ja kaitseb meid. ”Ema! – Hüüa seda valjusti. – Ta kuulab sind, võibolla näeb ta sind vaevatuna, ja tema – sinu püha Ema pakub sulle oma Poja armu abil oma emalikku abi, oma

armastusväärset õrnust: siis oled saanud jõudu ja tugevust uuteks võitlusteks.” [14]

Maarja Ristijalamil, mida me 15. septembril vaatleme, õpetab meile vaikse ja varjatud ohvri suurust. Imetlegem - vaadelgem – tema vastupidavust kannatuse ja valu hetkedel. ”Jälle tunneb Jeesus end Ema tasase ja armastava kohaloleku tõttu tugevamana. Maarja ei kisenda, ta ei jookse nõutult siia – sinna. *Stabat* – ta seisab, seisab oma Poja kõrval.”[15]

Niisiis, minu pojad ja tütred, kas püüame vapralt risti juures - Jeesuse Kristuse kõrval – vastu pidada, mis on üleloomuliku viljakuse tingimus ja garantii? Meie kuninganna meeldetuletus sellest hoiakust peaks aitama meil kehalise või hingelise raskuse korral õieti reageerida, eriti, kui meie hinges mässumeel idaneda tahab. Ma kutsun teid neil hetkedel

mõtlemata nii, nagu meie Isa tihti
öelda armastas ja mis aitas tal lõpuni
viia ülesannet, mida Jumal talle
usaldas: "Kas Sina, Issand tahad
seda?....Siis tahan seda ka mina!"[16]

Kuidas võiksime me sel päeval
unustada mõtlemast meie
armastatud Don Alvaro peale?
Palugem sel päeval, kui teda meie Isa
järglaseks nimetati, tema eestkostet.
Palugem, et Jumal saadaks meile
rahu, seda rahu, mida ta alati enda
ümber levitas, eriti siis, kui olukord
oli raske või pingeline.

Ja lõpuks on 24. september, meie
armsa Neitsi, Vangistusest Vabastaja
mälestuspäev (*Merced´i* –Armu
Jumalaema). Nii hüüdis püha
Josemaria teda Opus Dei ajaloo
rasketel hetkedel, et ta annaks talle
seda armu – *mercedes* – mida ta vajab
selleks, et paremini inimesi teenida.
Palugem ka meie temalt selle nii
emaliku tiitliga neid üleloomulikke

ande, mida praegusel hetkel vajab kirik ja see väike kiriku osa - Opus Dei – ning samuti meie, igaüks meist. Ärgem unustagem sel Preestrite-aastal – ma kordan seda teadlikult – palvetamast lootusega preestrikutsumuste ja kõigi preestrite pühaduse eest.

Mõelgem palves ka nende teie assotsieeritud vendade peale, kes 6.septembril Torreciudadis preestriks pühitsetakse. Ja – nagu ma teile iga kuu südame peale panen – mõelge oma igapäevases palves Paavsti ja kõigi tema kaastööliste peale Kiriku juhtimises. Palvetagem veel tungivamalt *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra*, et see meie Precese palvega iga päev taeva poole tõuseks. [17] Saatkem ka erilisel viisil tema reisi Tsehhi Vabariikki 26.-28. septembril.

Ma palvetasin koos teie kõigiga meie armastatud Neitsi pildi ees Puerto Ricos ja Guadalupes. Mul oli ka võimalus näha ja vaadelda Kölni toomkiriku triptychi, mille ees püha Josemaria missat pühitses ja Kalvaariamäe ohvri eest tänusõnu lausus. Seal palus ta Issandat, tugevasti Ema Maarja, meie kõikvõimsa paluja käest kinni hoides.

Minu tütreid ja pojad, nendes maades, kus on meie apostellik tegevus, oodatakse meilt rõõmsat ja rikkalikku tööd inimeste heaks. Samuti tahaksin teile teatada, et möödunud 15. augustil, kui uuendasin Opus Dei pühendamist Maarja Armastusväärsele Südamele, ütlesin ma meie Emale, et tahame ühineda püha Josemaria palvega 1951. aastal Loretos, et õhin kogu inimkonna pärast meid päevast-päeva rohkem näriks.

Kogu armastusega ma õnnistan teid!

Teie Isa

+ Javier

[1] Püha Josemaria, *Kristus möödub*
Nr. 32

[2] Püha Bernhard Clairvaux´st,
Jutlus Maarja sündimisest (Jutlus
„Aquaeductist“)

[3] Sr24, 18-20

[4] Missale, Maarja sündimine,
Algusvärss [5] Benediktus XVI.,
Jutlus „Meie Armsaima Neitsi
Bonaria“ (Cagliari) pühamus,
7.9.2008

[6] Sama.

[7] Js 7,14; Mt 1,23

[8] Benediktus XVI., *Jutlus Neitsi Maarja Sünnipäeval*, 8.9.2007

[9] Sama

[10] Püha Josefmaria, *Ühe vaatluse märkmed*, 8.9.1966

[11] Sama

[12] Sama

[13] Püha Bernhard Clairvaux´st, *2. Jutlus Ingli Kuulutamisest*, 17

[14] Püha Josefmaria, *Tee*, Nr. 516

[15] Püha Josefmaria, *Jumala sõbrad*, Nr. 288

[16] Püha Josefmaria, *Tee*, Nr. 762

[17] Ps41, 3

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
september-2009/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-september-2009/) (01.04.2026)